

jornada de vuit hores

tes obreros detenidos o fugados. Al poder político le importaba bien poco averiguar el autor real del atentado que resultó ser objetivamente una provocación. Lo que interesaba era eliminar a los dirigentes obreros, organizadores de la batalla por las ocho horas.

Parodia de la justicia

El proceso, los acusados: SPIES, FIELDEN, NEEBE, FISHER, SCHWAB, LINGG, ENGEL, ALBERT PARSONS. Un jurado constituido para obtener una condena implacable y ejemplar. Un fiscal que organiza falsos testimonios. Una parodia de justicia contra la clase obrera americana.

«Es verdaderamente difícil —ha escrito el historiador americano, Morris Hillquit— leer los informes sin sacar la conclusión de que fue la más monstruosa caricatura de justicia que haya sido dado ver jamás en un tribunal americano.

El procurador pidió la pena de muerte, a pesar de que resulto imposible esclarecer la menor participación directa de los inculcados en el atentado. Los acusados durante el proceso, resistieron con firmeza y prudencia a los magistrados, y entre el veredicto y el pronunciamiento de la pena elevaron, cada uno según su temperamento, una viril requisitoria contra la sociedad capitalista.

La sentencia, dictada el 20 de agosto de 1886, condenaba a los ocho acusados a la horca. Sin embargo, hubo gracia para Schwab y Fielden, cuya pena fue conmutada por la de prisión perpétua y para Neebe, por la de quince años de prisión. El Supremo de los Estados Unidos no consintió en anular el juicio por vicio de forma.

Sin embargo, la sangre vertida por los mártires de Chicago no fue inútil. Fecundó la idea de las ocho horas, y sin ella, quizá la fecha del 1.º de Mayo no hubiera conquistado derecho de ciudadanía en el Congreso de la Internacional Socialista, celebrado el 20 de julio de 1889, al que asistió, entre los representantes de Alemania, Francia, etc., Pablo Iglesias en representación de la clase obrera de España y de las fuerzas socialistas.

Así nació, oficialmente, la jornada internacional del 1.º de Mayo.

Miguel Angel Gullón

UGT en el 1.º de maig '79

Quan surtin aquestes ratlles, quedarà endarrera, la Festa del Primer de Maig d'enguany. Festa del Treball, diada de solidaritat i lluita dels treballadors de tot el món, establerta en record i homenatge als companys treballadors morts en els fets de Xicago de l'any 1886, per aconseguir la jornada de vuit hores.

La diada del Primer de Maig, es celebra des de l'any 1890, degut a la resolució aprovada per unanimitat, el 20 de juliol de l'any 1889, per els assistents (entre ells Pablo Iglesias) al Congrés Internacional Socialista de París. A Catalunya, sempre capdavantera del moviment obrer a la península, també es va celebrar l'1 de Maig que s'esqueia en dijous, a Madrid van esperar el diumenge dia 4, doncs tenien por que els treballadors no anessin a la vaga.

A Barcelona, la vaga va ésser general. Tant la vaga, com el miting i la manifestació, foren impulsats pels socialistes i els sindicalistes de les «Tres Classes de Vapor», i a última hora s'hi afegiren els anarquistes. La diada es celebrà en varies ciutats de Catalunya, i entre elles Granollers.

Hem arribat a l'any 1979, i com diu l'«Slogan» d'U.G.T. «La lluita sindical continua».

Es cert, que aquest any, s'ha celebrat en una contextura diferent, perquè tenim ja aprovada una Constitució, que configura les bases, per poder fer del nostre país una Democràcia. També tenim uns Ajuntaments, elegits pel poble, amb una majoria d'esquerra, que perme-

tra els treballadors a incidir, en les decisions que els afecten directament.

No hem d'oblidar per això, que tenim un govern de dretes, al servei de la classe capitalista i que posarà tots els entrebancs possibles a les conquestes que vulguin assolir els treballadors.

Per això, en aquest Primer de Maig, la nostra lluita i exigències passen per:

- La defensa del poder adquisitiu dels nostre salaris.
- Política de ple empleu, increment de la inversió pública, en els sectors que generin més llocs de treball. Estimul a la inversió privada i ajuda a la petita i mitjana empresa.
- Aprovació de la Llei Socialista, contra l'atur.
- Devolució del patrimoni sindical, tant l'històric com l'acumulat.
- Elaboració d'un marc democràtic de relacions laborals, que suposi una garantia de llibertat sindical plena.
- Una política agrària, eficaç, contra l'atur al camp, millorament del nivell de vida dels pagesos i eliminar l'emigració.
- Exigir l'aprovació de l'Estatut, sense retallar i ara,

Per acabar desitjaria que l'any vinent, el Primer de Maig, pogués ser més dia de festa i no tant de lluita, doncs voldria dir que hauríem avançat en el camí de l'alliberament de les classes explotades.

Joan Martí Torres
i Garrell d'U.G.T.

Un Primer de Maig contra la crisi i l'atur

El 1.º de Maig té per nosaltres, les CC.OO. i els treballadors en general, a més del record i l'homenatge a les víctimes de Xicago a l'any 1878, una càrrega inefugible de lluita i combat contra els principals problemes que avui tenim plantejats els treballadors.

Aquest 1.º de Maig té un sentit qualitativament nou per al moviment obrer. Es l'inici d'una llarga resposta per evitar que la dreta imposi unes solucions unilaterals amb càrrec als treballadors: Les mobilitzacions del 1.º de Maig adquireixen llur vertader significat en la perspectiva d'un procés que ha d'impeidir que la política de dretes es redueixi, en aquesta democràcia, a reconvertir els privilegis de l'antic règim en nous i més útils privilegis per l'oligarquia financera, monopolista i terratinent.

El procés sindical al nostre país porta molts anys de retard en relació al procés polític, és el moment de posar els punts sobre les is i crear un marc d'acció sindical favorable als treballadors, que evidentment no pot començar tal com pretén el Sr. Calvo Ortega, que presenta un projecte d'Estatut del Treballador, sense consultar prèviament les Centrals Sindicals. S'equivoquen els senyors de l'UCD, la CEOE i el Govern, si per ostentar una minoria majoritària al parlament, intentessin d'imposar un marc jurídic sindical.

La situació de crisi i atur. La situació dels joves que no troben llocs de treball en acabar llurs estudis. La devolució del Patrimoni Sindical. L'aprovació de l'Estatut, ara mateix! i sense retalls. Junt amb la solidaritat i fraternitat internacional amb Nicaragua, Argentina, Uruguai i Xile. Tots aquests problemes cal que tinguin una resposta de mobilització i de lluita dins el marc jurídic de la Constitució.

Per una sortida democràtica i racional, favorable als interessos dels treballadors, de la crisi econòmica.

Per un pla de Solidaritat Nacional contra l'atur, dintre l'esforç de reconstrucció nacional de Catalunya.

I a més per un marc democràtic dels drets sindicals i relacions laborals: Estatut del Dret del Treballador, pròxim a ser discutit al Parlament, en el qual esperem que les forces catalanes de caire nacionalista es posin al costat del poble i votin a favor dels treballadors i això serà defensar Catalunya.

Per totes aquestes coses ens mobilitzarem els treballadors en els propers mesos i de totes aquestes coses, en seguirem parlant perquè el tema no és pas exhaurit, ni de bon tros.

LUIS BARBOSA
Assesor Sindical de CC.OO.

Plaça Gran
Publicació Granollerina

Subscriuiu-vos-hi!